

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobci: a) S. M.
b) nezletilý L. H.
c) nezletilý Z. H.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. listopadu 2025, č. j. OAM-974/ZA-ZA11-ZA13-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci napadli žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 16. 12. 2025 v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl tak, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 9. 2025 podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že

důvodem žádosti žalobců o mezinárodní ochranu jsou problémy s kriminálními osobami v zemi původu. Žalobci pochází ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobci mají za to, že byli zkráceni na svých právech, když žalovaný žádost neposuzoval meritorně.
4. Žalobci odkázali na § 16 odst. 2 zákona o azylu a dodali, že v každém jednotlivém případě je třeba zkoumat, jestli ve vztahu ke konkrétnímu žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. Mají za to, že v jejich případě nelze zemi původu považovat za bezpečnou. Žalovaný proto pochybil, jelikož žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Neshromáždil si dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné tak nemá dostatečnou oporu ve správním spise.
5. Dále uvedli, že krajský soud by se měl především zaměřit na to, zda Arménie byla označena za bezpečnou zemi původu na základě dostatečných informací. Uvedli, že žalovaný pracoval pouze s velmi obecnými informacemi.
6. Namítli, že pokud by Arménie všechny podmínky bezpečnosti splňovala, tak je ovšem nesplňuje v jejich konkrétním případě. Tvrdili, že jim v zemi původu hrozí pronásledování ze strany soukromých osob, přičemž policie neposkytuje dostatečnou ochranu. Žalovaný však opřel své rozhodnutí pouze o obecné závěry, aniž by zohlednil situaci žalobců. Z tohoto důvodu považují žalobci napadené rozhodnutí za nezákonné.
7. Závěrem dodali, že si jsou vědomi větší části důkazního břemene, které musí unést v případě, že pochází z bezpečné země původu. Zároveň jsou však přesvědčeni, že důkazní břemeno unesli, když poskytli věrohodnou výpověď, kterou žalovaný nezpochybňoval.
8. Žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobkyně tvrdila, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno.
10. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, a dodal, že hlavní odpovědnost za prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů bezpečných zemí leží právě na samotných žadatelích, přičemž uzavřel, že uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení jmenovaná v řízení o mezinárodní ochraně jednoznačně nedostála. Žalobkyně přitom uvedla, že ona ani její děti nikdy neměly problémy se státními nebo bezpečnostními orgány v zemi původu.
11. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Za správnost vyhotovení: R. V.

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl soud bez jednání, neboť účastníci řízení souhlasili s takovým projednáním věci (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
13. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně a) je zákonnou zástupkyní nezletilých žalobců b) a c). Dne 2. 9. 2025 podala za sebe i za nezletilé žalobce žádost o mezinárodní ochranu a dne 8. 9. 2025 poskytla údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Konkrétně sdělila, že ona i děti jsou arménské národnosti, arménské státní příslušnosti, vyznávají arménskou apoštolskou církev, jsou bez politického přesvědčení a nikdy nebyli členy politické strany nebo hnutí. Žalobkyně je svobodná, oba nezletilí žalobci jsou její synové. Žalobkyně ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že má Hepatitidu B, žalobce b) má epilepsii, ale aktuálně nemívá záchvaty, žalobce c) má od narození šedý zákal.
14. K předchozím pobytům ve státech EU uvedla Itálii, Německo a Francii. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že nemá kam jít, nemá kde žít. Pokud by se vrátili do Arménie, tak se vrátí do místa, kde nic nemají. Čekala 3. 1. 2025 na manžela, ale on 2. 1. 2025 zemřel. Jiné důvody nemá. Z protokolu o pohovoru dále vyplynulo, že její manžel měl v Arménii problémy se soukromými osobami, tyto osoby vyhrožovaly jak jemu, tak i žalobkyni a nezletilým žalobcům. Důvodem primárně bylo, že měl být svědkem trestného činu. Na policii se žalobci obrátili jednou, ale žalobkyně se domnívá, že je policie podplacená a nepomůže jim. Policie jejímu manželovi totiž nepomohla ani v jiných případech, které žalobkyně blíže popsala během pohovoru. Ona sama ani nezletilí žalobci problémy s policií neměli. Na postup policie si nikdy žádnou oficiální cestou nestěžovali, nechtěli je proti sobě štvát. Soukromé osoby žalobkyni naposledy kontaktovaly v létě 2024.
15. Žalobci předložili osobní doklady osvědčující jejich totožnost a státní příslušnost.
16. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení, a to Informace MZV ČR, č. j. MV-602-45/OAM-2025: Arménie – Činnost policie ze dne 30. 7. 2025; Arménie – Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu, ze dne 30. září 2025.
17. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), měla žalobkyně možnost seznámit se s podklady rozhodnutí dne 12. 11. 2025. Vyjádřila se pouze ke společenství SNS, ke kterému uvedla, že státní orgány jsou zkorumpované a úředníci uplatitelní, stále tam přetrvává korupce. K doplnění podkladů uvedla, že chce doložit úmrtní list manžela. Dále uvedla, že by se ještě někdy chtěla podívat do Arménie, ale starší syn jet nechce, má epilepsii a v Arménii je povinná vojenská služba.
18. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005- 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

19. Zároveň podotýká, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah akvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54 nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. července 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42 (veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
20. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.
21. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobců především skutečnost, že jim ve vlasti vyhrožovaly soukromé osoby, navíc se nemají kam vrátit.
22. Napadené rozhodnutí je založeno na uplatnění § 16 odst. 2 a 4 zákona o azylu, podle nichž se jako zjevně nedůvodná zamítne mimo jiné i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. To platí, pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany neprokáže, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Jsou-li dány důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
23. Charakteristickým znakem řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je vychýlení důkazní povinnosti ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 66/2008-70 ze dne 30. 9. 2008, č. 1749/2009 Sb. NSS). Pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi tzv. bezpečné země původu, musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Je tedy jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že jeho žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti. Aby přitom žadatel unesl důkazní břemeno, musí nejen tvrdit relevantní skutečnosti z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, ale především tato tvrzení prokázat. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): „žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné

újmy než ostatním osobám v obdobném postavení“. Ohledně povinnosti žadatele pocházejícího ze země považované za bezpečnou osvědčit tvrzené obavy pak lze odkázat rovněž na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2021, č. j. 4 Azs 325/2020-29, v němž kasační soud vyjádřil názor, že: „*pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi tzv. bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že jeho žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný azylový příběh odůvodňuje věcné posouzení jeho žádosti podle § 12 až § 14b zákona o azylu*“ (totožně též např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 426/2021-37, nebo usnesení ze dne 31. 5. 2023, č. j. 8 Azs 233/2022-61, či ze dne 25. 9. 2023, č. j. 8 Azs 214/2022-52).

24. Smyslem této úpravy je zjednodušení procesního postupu tam, kde lze usuzovat na dodržování práv jednotlivců i existenci dostupné vnitřní ochrany s ohledem na zkušenost s určitou zemí původu a splnění dalších podmínek. Toto zjednodušení spočívá mimo jiné i v tom, že žalovaný nemusí obstarávat ke každé žádosti aktuální informace o zemi původu, které mají relevanci s ohledem na azylový příběh konkrétního žadatele. Stejně tak nemá povinnost zkoumat dostupnost vnitřní ochrany individuálně.
 25. Podle § 2 bodu 3. vyhlášky Ministerstva vnitra, č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“), Česká republika považuje Arménii od 1. 10. 2023 za bezpečnou zemi původu.
 26. Soud nejprve uvádí, že institut bezpečné země původu podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu vychází ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále též „procedurální směrnice“). Podle čl. 36 odst. 1 této směrnice lze zemi považovat za bezpečnou zemi původu ve vztahu k jednotlivému žadateli jedině v případě, že nepředložil žádné závažné důvody vyvracející takový závěr (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 426/2021-37, nebo ze dne 27. 5. 2022, č. j. 5 Azs 361/2021-31).
 27. Rozhodnou otázkou tedy je, zda žalobci prokázali, že v jejich případě nelze Arménii považovat za bezpečnou zemi původu. Popřípadě mohli ještě prokázat, že vůbec nebyly splněny podmínky pro zařazení Arménie do seznamu zemí, které se považují za bezpečné země původu (srov. rozsudky KS v Brně č. j. 41 Az 58/2020-52 ze dne 20. 10. 2021, č. 4270/2022 Sb. NSS; NSS č. j. 10 Azs 161/2022-56). I bez aktivity žalobce je nicméně povinností soudu, aby ex officio prověřil splnění podmínek pro zařazení na seznam bezpečných zemí původu (srov. rozsudek SD EU C-406/22 CV).
 28. Žalobci v žalobě v obecné rovině zpochybňovali, že jsou splněny podmínky pro zařazení Arménie do seznamu zemí, které se považují za bezpečné země původu.
 29. Z informace Ministerstva vnitra: Arménie – Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu, ze dne 30. září 2025, ale vyplývá, že situace dodržování lidských práv je hodnocena příznivě a na základě obsahu této informace nelze shledat, že by Arménie neměla být zařazena do seznamu zemí, které se považují za bezpečné země původu.
 30. Ve výše uvedené informaci je navíc uvedeno, že v případech ponižujícího zacházení ze strany policie se oběť může obrátit na kancelář Ochránce lidských práv nebo na některou z mnoha aktivních lidskoprávních neziskových organizací. V Informaci MZV ČR, č. j. MV-602-45/OAM-2025: Arménie – Činnost policie, pak je podrobně popsáno, jaké mají obyvatelé Arménie možnosti, pokud se chtějí obracet na policii, případně jaké jsou
- Za správnost vyhotovení: R. V.

dozorové a kárné orgány policie. Žalobkyně se domnívala, že policie nekoná nic pro vyřešení nahlášené situace, případně že je podplacená. Zároveň uvedla, že policii kontaktovala pouze jednou. Soud však souhlasí se žalovaným, že z výpovědi žalobkyně vyplývá, že policie měla snahu nahlášený incident řešit, žalobkyně byla vyslechnuta a pozvána na identifikaci pachatele. Z ničeho tak není zřejmé, proč si žalobkyně myslí, že je policie podplacená a nepomůže jí. A pokud tedy měla žalobkyně dojem, že jí policie nepomůže, není jasné, proč se neobrátila na další k tomu určené orgány.

31. Na tomto místě zdejší soud uvádí, že jádro žalobkyní a) popisovaného azylového příběhu spočívá především v obavách před protiprávním jednáním ze strany soukromých osob. Dle zjištěného skutkového stavu totiž měly tyto osoby žalobkyni vyhrožovat, přičemž důvodem měl být její manžel, který byl svědkem trestného činu. Za těchto okolností krajský soud konstatuje, že žalobkyní tvrzené nebezpečí v domovském státě pochází pouze ze strany soukromých osob. Touto problematikou se přitom ve své judikatuře mnohokrát zabýval Nejvyšší správní soud, který již v rozsudku ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53, judikoval, že obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob v zemi původu žadatele nejsou bez dalšího azylově relevantním důvodem (obdobně též rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48). Aby bylo možné problémy se soukromými osobami brát za relevantní z hlediska důvodů pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany, musí cizinec hrozící újmu ze strany soukromých osob nejen hodnověrným a dostatečně konkrétním způsobem tvrdit (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30), ale především musí prokázat, že se bez úspěchu pokusil využít ochrany ve státě původu, respektive že mu jeho domovský stát není schopen či ochoten poskytnout ochranu před pronásledováním či vážnou újmu, tj. neučinil či neučiní přiměřené kroky k jejich zabránění (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 Azs 66/2007-79, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, či ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Na požadavku, že se cizinec musí v podstatě vždy obrátit s žádostí o pomoc nejprve na příslušné orgány ochrany v domovském státě, trvá i současná judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 20. 2. 2020, č. j. 7 Azs 374/2019-27, či ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Azs 87/2021-37).
32. Lze tedy shrnout, že žalobkyně a) výše uvedeným požadavkům nedostála, z její výpovědi není patrné, že by měla snahu svou tvrzenou situaci v zemi původu řešit.
33. K námitce, že žalovaný pracoval pouze s velmi obecnými informacemi, lze konstatovat, že žalobcům nic nebránilo doložit další relevantní materiály a podklady, které by prokazovaly opak. Jak je uvedeno výše, důkazní břemeno v tomto případě leželo na žalobcích a bylo tedy na nich, jak doloží svá tvrzení.
34. Pro úplnost – k námitce uváděné žalobkyní a) v průběhu azylového řízení, že má v případě návratu do vlasti obavy z nástupu žalobce b) k povinné vojenské službě, soud sděluje, že odmítání výkonu vojenské služby pro vlastní stát není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Ani tehdy, pokud by se výkon vojenské služby pojil s rizikem účasti na bojových akcích. Aby odepření výkonu vojenské služby, se kterým se pojí trestní stíhání, potenciálně mohlo být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, musí se s přiměřenou pravděpodobností prokázat, že by výkon vojenské služby zahrnoval páčání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činů, které odporují zásadám a cílům OSN. Pro posouzení této otázky přitom není nutné, aby se branec přímo podílel na bojových akcích. Ani aby předem znal přesné zařazení v rámci armády. To vše se však ke dni vydání

Za správnost vyhotovení: R. V.

napadeného rozhodnutí vůbec netýká žalobce b), který zatím není ani zletilý, a proto není pro něho tato otázka aktuální.

35. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je, jak již bylo nastíněno shora, vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Krajskému soudu v tomto směru nevyvstaly žádné pochybnosti.
36. Druhou podmínkou pro konstatování zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho individuálním případě stát jeho původu za takovou zemi (bezpečnou zemi původu) považovat nelze. Žalobci takové relevantní skutečnosti, na základě nichž by nebylo možné v jejich případě považovat jejich zemi původu za bezpečnou, v azylovém ani v soudním řízení neuvedli.
37. Krajský soud se proto po pečlivém posouzení předmětné věci musel ztotožnit se závěry učiněnými žalovaným, přičemž v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje.
38. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že neshledal nezákonnost ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil i podložil svůj závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, tj. že byla splněna podmínka, že v případě žalobců lze považovat Arménii za bezpečnou zemi. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Závěr a náklady řízení

39. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 16. února 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: R. V.